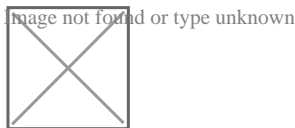


1 Σεπτεμβρίου 2016

# **Μήνυμα της Α.Θ.Π. του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου επί της εορτή της Ινδίκτου (Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως και Νέας Ρώμης κ.κ. Βαρθολομαίος)**

[/ Πεμπτούσία](#)



## **Βαρθολομαίος**

Ελέω Θεού Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως

Νέας Ρώμης και Οικουμενικός Πατριάρχης

Παντί τω πληρώματι της Εκκλησίας

Χάριν, ειρήνην και έλεος

Παρά του δημιουργού πάσης της κτίσεως Κυρίου ημών

και Θεού και Σωτήρος Ιησού Χριστού



Αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Παρακολουθούσα από πολλών ετών τας εις τον περιβαλλοντικόν τομέα καταστροφικάς εν τω κόσμω εξελίξεις, η Μήτηρ Αγία τού Χριστού Μεγάλη Εκκλησία, γρηγορούσα, πρωτοβούλως ώρισε την αρχήν εκάστου εκ-κλησιαστικού έτους ως ημέραν αφιερωμένην εις την Δημιουργίαν, εις το περιβάλλον, καλούσα κατ' αυτήν σύμπαντα τον Ορθόδοξον και τον Χριστιανικόν κόσμον, να αναπέμψη δεήσεις και ικεσίας προς τον Κτίστην των απάντων, ευχαριστηρίους μεν διά το μέγα δώρον της Δημιουργίας, ικετηρίους δε διά την προστασίαν και σωτηρίαν αυτής από πάσης προσβολής ορατής υπό των ανθρώπων και αοράτου. Ούτω, λοιπόν, και εφέτος, κατά την εύσημον ταύτην ημέραν, από τού Οικουμενικού Θρόνου, υπομιμνήσκομεν την αναγκαιότητα ευαισθη-τοποιήσεως όλων ενώπιον των οικολογικών προβλημάτων τα όποια αντιμετωπίζει σήμερα ο πλανήτης μας.

Η σημερινή ραγδαία τεχνολογική πρόοδος και αι δυνατότητες και ευκολίαι, τας οποίας παρέχει αύτη εις τον σύγχρονον άνθρωπον, δεν πρέπει να μάς αποπροσανατολίζουν, ώστε να μη αναλογιζώμεθα σοβαρώς, προ εκάστου τεχνολογικού εγχειρήματος, τας επιβαρύνσεις τας οποίας αυτό προκαλεί εις το φυσικόν περιβάλλον και εις τον πολιτισμόν, και εν γένει πάσας τας συναφείς δυσμενείς επιπτώσεις, αι οποίαι δύνανται να είναι -και αποδεικνύεται ότι είναι- λίαν επικίνδυνοι και καταστροφικοί διά την κτίσιν και διά την ζωήν των εμβίων επί της γης όντων.

Την αναγκαιότητα ταύτην, άλλωστε, διεκηρύξαμεν και οι αδελφοί Προκαθήμενοί

και Ιεράρχαι των κατά τό-πους Αγίων Ορθοδόξων Εκκλησιών και κατά την ευλογίαις συνελθούσαν κατά τον παρελθόντα Ιούνιον εν τη μεγαλονήσω Κρήτη υπό την προεδρείαν του Οικουμενικού Πατριάρχου Αγίαν και Μεγάλην Σύνοδον, επισημάναντες εν τη Εγκυκλίω αυτής ότι «διά της συγχρόνου αναπτύξεως των επιστημών και της τεχνολογίας, η ζωή μας αλλάζει ριζικώς. Και ό,τι επιφέρει αλλαγήν εις τον τρόπον ζωής του ανθρώπου, απαιτεί από μέρους του διάκρισιν, εφ' όσον, έκτος των σημαντικών ευεργεσιών... είμεθα επίσης αντιμέτωποι και με τας αρνητι-κάς επιπτώσεις της επιστημονικής προόδου», μεταξύ των οποίων και ή απειλή ή και ή καταστροφή του φυσι-κού περιβάλλοντος.

Απαιτείται συνεχής εγρήγορσις, κατάρτισις και διδασκαλία, ώστε να γίνεται σαφής η σχέσις της σημερινής οικολογικής κρίσεως με τα ανθρώπινα πάθη της πλεονεξίας, της απληστίας, του εγωϊσμού, της αρπακτικής διαθέσεως, των οποίων παθών αποτέλεσμα και καρπός είναι η βιουμένη περιβαλλοντική κρίσις. Αποτελεί, ως εκ τούτου, μονόδρομον η επιστροφή εις το αρχικόν κάλλος της τάξεως και της οικονομίας, της εγκρατεί-ας και της ασκήσεως, τα οποία και δύνανται να οδηγήσουν εις την σώφρονα διαχείρισιν του φυσικού περι-βάλλοντος. Ιδιαιτέρως, η απληστία δια την ικανοποίησιν των υλικών αναγκών οδηγεί μετά βεβαιότητος εις την πνευματικήν πτώχευσιν του ανθρώπου, ή οποία συνεπάγεται την καταστροφήν του περιβάλλοντος: «Αι ρίζαι της οικολογικής κρίσεως είναι πνευματικάί και ηθικάί, ενδιάθετοι εις την καρδίαν εκάστου ανθρώ-που», επεσήμανεν η ειρημένη Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Ορθοδόξου Εκκλησίας, απευθυνομένη εις τον σύγχρονον κόσμον, «ο δε πόθος της συνεχούς αυξήσεως της ευημερίας και η άμετρος κατανάλωσις αναπο-φεύκτως οδηγούν εις την δυσανάλογον χρήσιν και την εξάντλησιν των φυσικών πόρων» (Βλ. απόφασιν επί του κειμένου «Αποστολή της Εκκλησίας»).

Συναφώς, τελούντες σήμερα, αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω αγαπητά, την μνήμην του Οσίου Συμεών του Στυ-λίτου, του μεγάλου τούτου στύλου της Εκκλησίας μας, το μνημείον του οποίου, όπως και έτεροι θαυμαστοί αρχαιολογικοί χώροι εν Συρία και εν τω κόσμω παντί, ως ο περίφημος της αρχαίας Παλμύρας, συγκαταλεγόμενοι μεταξύ των κορυφαίων παγκοσμίως μνημείων πολιτισμικής κληρονομιάς, υπέστησαν την βαρβαρότητα και τα δεινά του πολέμου, επισημαίνομεν και εν εξ ίσου σημαντικό πρόβλημα: την κρίσιν πολιτισμού, η ο-ποία κατά τα τελευταία έτη αποβαίνει παγκόσμιος. Άλλωστε, Περιβάλλον και Πολιτισμός είναι έννοιαι και αξίαι παράλληλοι και αλληλοπεριχωρούμενοι. Ο περιβάλλον την ανθρωπότητα κόσμος εδημιουργήθη διά του μονολεκτικού προστακτικού λόγου του Θεού «Γενηθήτω» (πρβλ. Γεν. α', 3,6,14). Ο πολιτισμός εδημιουργή-θη υπό του προικισθέντος διά λογικού νοός ανθρώπου, ως εκ τούτου δε, και ο προς αυτό σεβασμός είναι αυτονόητος και επιβεβλημένος, εφ' όσον μάλιστα ο άνθρωπος είναι και τιμάται ως

η κορωνίς της Θείας Δημιουργίας.

Διό και οφειλετικώς από του Ιερού τούτου Κέντρου της Ορθοδοξίας, του θησαυρίζοντος μοναδικήν παράδο-σιν και διατηρούντος τας ευρυτέρων παραμέτρων αξίας της πολιτισμικής κληρονομίας, εφιστώμεν την προ-σοχήν πάντων των υπευθύνων και παντός ανθρώπου εις την αναγκαιότητα της προστασίας, παραλλήλως προς το φυσικόν περιβάλλον, και της παγκοσμίου πολιτισμικής κληρονομίας, η οποία ευρίσκεται εν κινδύνω, εξ αιτίας της κλιματικής αλλαγής, των πολεμικών συρράξεων ανά την υφήλιον αλλά και άλλων αιτίων.

Οι πολιτισμικοί θησαυροί, οι οποίοι ως μνημεία θρησκευτικά και πνευματικά, αλλά και, ως διαχρονική έκ-φρασις του ανθρωπίνου νοός, ανήκουν εις άπασαν την ανθρωπότητα και όχι αποκλειστικώς εις τα κράτη ε-ντός των συνόρων των οποίων ευρίσκονται, διατρέχουν τούς αυτούς κινδύνους προς το περιβάλλον και, ως εκ τούτου, η μέριμνα διά την προστασίαν του τε περιβάλλοντος και των ατιμήτων αξιών του πολιτισμού κρί-νεται επιβεβλημένη, διά το ευ ζην της ανθρωπότητος ολοκλήρου.

Η φθορά και καταστροφή ενός πολιτισμικού μνημείου μιας χώρας πληγώνει την οικουμενικήν κληρονομίαν της ανθρωπότητος· ως εκ τούτου, είναι χρέος και καθήκον παντός ανθρώπου, ιδιαιτέρως όμως εκάστου πε-πολιτισμένου κράτους, να ενισχύση τα μέτρα προστασίας και διατηρήσεως εις το διηνεκές των μνημείων αυτού. Όθεν, είναι απαραίτητον πάσα συντεταγμένη Πολιτεία δικαίου και νομιμότητος να αποφεύγη ενεργεί-ας, αι οποίαι προσβάλλουν την ακεραιότητα των «παγκοσμίων μνημείων» αυτής και αλλοιώνουν τας άύλους αξίας τας οποίας έκαστον τούτων εκπροσωπεί.

Συνειδητοποιούντες την πανορθοδόξως διακηρυχθείσαν «μεγίστην ευθύνην ημών να παραδώσωμεν εις τας επερχομένας γενεάς βιώσιμον φυσικόν περιβάλλον και' την χρήσιν αυτού κατά θείαν βούλησιν και ευλογί-αν» (Εγκύκλιος Αγίας και Μεγάλης Συνόδου) και ότι «όχι μόνον σημεριναί, αλλά και αι μελλοντικάί γενεαί έχουν δικαίωμα επί των φυσικών αγαθών, τα οποία μας εχάρισεν ο Δημιουργός» (απόφασις Αγίας και Με-γάλης Συνόδου «Αποστολή της Εκκλησίας»), προσκαλούμεν πάντας εις επιστράτευσιν δυνάμεων, και ιδιαιτέ-ρως της προσευχής, εις τον αγώνα διά την προστασίαν του περιβάλλοντος υπό την ευρυτέραν έννοιαν αυτού, ήτοι ως αρμονικήν σύζευξιν φυσικού και ανθρωπογενούς πολιτιστικού περιβάλλοντος, και ικετεύομεν τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, ώστε με τας πρεσβείας της Υπεραγίας Θεοτόκου της Παμμακαρίστου, την φω-νήν του βοώντος εν τη ερήμω Ιωάννου του Προδρόμου και την μεσιτείαν Συμεών του Στυλίτου και πάντων των Αγίων, να φυλάττη τον κοινον φυσικόν και πολιτισμικόν

οίκον ημών από πάσης επερχομένης απειλής και καταστροφής και να παρέχη αδιαλείπτως πλουσίως εκχεομένην την ευλογίαν Αυτού εις αυτόν.

Εν κατανύξει ψυχής και εν προσευχή καρδίας, μετά πάντων των πιστών, δεόμενοι του Δημιουργού της Κτί-σεως, της ορατής και της αοράτου, της νοητής και της νοουμενης, να χαρίζη «ευκράτους και επωφελείς τους αέρας, εύμετρα δε και γαληνά τα υέτια ύδατα, προς δασιλή καρποφορίαν της γης» και να παρέχη εις τον κόσμον άπαντα «ειρήνην βαθείαν, ειρήνην την πάντα νουν υπερέχουσαν», επικαλούμεθα επί πάντας ανθρώπους και επί τον Οίκον της γης την Χάριν και το άπειρον Έλεος του Θεού.

βις´ Σεπτεμβρίου α´

Ο Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος προς Θεόν ευχέτης πάντων υμών

Βαρθολομαίος